

Finansdepartementet

Fi2025/00173
2025-03-28

Remissyttrande – Beskattning av viss avkastning från riskkapitalfonder

Swedish Private Equity & Venture Capital Association ("SVCA") har erbjudits tillfälle att lämna synpunkter över rubricerad promemoria och får med anledning härav anföra följande.

Sammanfattning

SVCA **tillstyrker** att det införs regler för beskattning av så kallad särskild vinstandel som motsvarar de som idag gäller för innehav av kvalificerade andelar i 57 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), IL. SVCA uppfattar att detta i allt väsentligt är en kodifiering av befintlig rättspraxis.

SVCA noterar dock att utredaren inte fullt ut följt direktiven, som innebär att förslaget ska motsvara bestämmelserna om beskattning av inkomster från innehav av kvalificerade andelar i fåmansföretag enligt 57:e kap, genom att utredningsförslagets 38–40 §§, innebär ett antal väsentliga avvikelser från vad som kan anses som motsvara dessa bestämmelser. SVCA **avstyrker** samtliga sådana avvikelser av flera skäl.

- De föreslagna avvikelserna skulle också skapa två parallella system inom ramen för tillämpningen av bestämmelserna i 57 kap. IL som kommer att komplicera regelverket på ett onödigt sätt och riskera att leda till rättslig osäkerhet och risk för nya rättsprocesser i strid mot utredningens syfte. I detta sammanhang bör även beaktas de ambitioner att reformera och förenkla regelverket som kommer till uttryck i utredningen "Förenkla och förbättra!" (SOU 2024:36).
- De föreslagna avvikelserna medför även att den svenska fondmarknaden blir mindre konkurrenskraftig vilket försämrar kapitalförsörjningen till framför allt i investeringar i tidigt skede i svenska start-ups och tillväxtbolag vilket försämrar svensk konkurrenskraft. Det riskerar också att medföra ett minskat nationellt ägande av start-ups och tillväxtbolag, vilket i dagens omvärldsläge vore olyckligt.
- I promemorian framgår på s. 31 att delägare i fondstrukturerna redan deklarerar inkomster från innehav av kvalificerade andelar och att Skatteverket godkänner ungefär 80 procent av de inkomstdeklarationer som granskas inom ramen för Skatteverkets särskilda granskning. SVCA anser det omotiverat, att för denna grupp som redan beskattas på det av utredningen föreslagna sätt, ändra regelverket med höjd beskattning och en komplex särreglering med efterföljande osäkerhet.
- Slutligen invänder SVCA mot betänkandets bedömning att förslaget skulle medföra ett långsiktigt finansieringsbehov. Baserat på egna beräkningar bedömer SVCA att förslaget som helhet skulle innebära en ökad beskattning.

Mot bakgrund av skälen ovan är det SVCA:s uppfattning att det endast bör införas regler för beskattning av så kallad särskild vinstandel som motsvarar de som idag gäller för innehav av

kvalificerade andelar i 57 kap. Detta är i linje med utredningens syfte och skapar en långsiktig tydlighet med positiva effekter på svensk kapitalförsörjning och konkurrenskraft.

Inledning

Risikkapitalmarknaden är viktig för svensk ekonomi. De senaste 15 åren har över 560 miljarder kr investerats i Sverige via risikkapitalfonder. Risikkapitalinvesteringar har en stor betydelse för vår förmåga att utveckla innovationer och idéer så att de blir till växande företag.

Risikkapitalinvesteringar är avgörande för att stärka Europas konkurrenskraft och ekonomiska tillväxt de kommande åren. Enrico Letta betonar i sin rapport "Much More Than a Market" behovet av att stärka Europas teknologiska infrastruktur och skapa en europeisk kunskapsgemenskap. För att uppnå detta identifierar Letta behovet av att åtgärda investeringsgapet inom forskning och innovation, vilket innefattar att underlätta tillgången till risikkapital för att stödja nya och växande företag inom dessa sektorer.

Mario Draghi argumenterar i sin rapport "The future of European competitiveness" för att EU behöver betydande investeringar för att öka produktiviteten och konkurrenskraften. Han föreslår att EU årligen bör mobilisera mellan 750 och 800 miljarder euro för att möta utmaningar som innovation, klimatförändringar och global konkurrens. En del av dessa investeringar behöver vara risikkapitalinvesteringar.

De stora utmaningarna i omvärlden innebär att en väl fungerande risikkapitalförsörjning aldrig varit viktigare för konkurrenskraft och tillväxt. En väl fungerande risikkapitalförsörjning underlättas av tydliga och långsiktiga regler, inte minst på skatteområdet. De flesta av de länder som Sverige huvudsakligen konkurrerar med när det gäller risikkapitalinvesteringar har de senaste åren infört tydliga lagbundna regler för beskattning av särskild vinstandel, vilket innebär att det i dessa länder finns förutsägbara skattevillkor för ländernas samtliga aktörer vilket attraherar och underlättar risikkapitalinvesteringar.

Som framgår av utredningens direktiv så har beskattningen av särskild vinstandel sedan mer än 15 år tillbaka varit föremål för prövning hos Skatteverket och i ett stort antal domstolsprocesser. Hundratals mål har avgjorts och nya processer har inletts varje år. Som framgår i promemorian, s. 31, så godkänns enligt Skatteverket ungefär 80 procent av de inkomstdeklarationer som granskas inom ramen för Skatteverkets särskilda granskning.

Trots det stora antalet prövningar så är domstolspraxis fortfarande inte entydig. Osäkerhet uppstår då beskattningen är beroende av förutsättningarna i varje enskilt fall, såsom fondstruktur, ägarförhållanden och betalningsströmmar.

Osäkerheten har hämmat risikkapitalinvesteringar i Sverige och kapitaltillförseln för svenska tillväxtbolag samtidigt som Skatteverket lagt stora resurser på att granska och driva processer. SVCA välkomnar därför att Finansdepartementet har utrett hur skattereglerna för risikkapitalbranschen kan bli mer förutsägbara och utredningens målsättning att införa tydliga och förutsägbara regler som kodifierar den beskattning och det regelverk som redan idag gäller för ungefär 80 procent av branschens individer. Denna kodifiering är ett steg i rätt riktning för att stärka svensk konkurrenskraft ur ett europeiskt perspektiv.

SVCA:s synpunkter på förslagen i detalj redovisas i det följande.

Synpunkter på lagförslagen

7.1 Rekvisitetet verksam i betydande omfattning ges en utvidgad innebörd – 37 §

Den grundläggande definitionen

SVCA **tillstyrker** att det införs regler för beskattning av så kallad särskild vinstandel som motsvarar de som idag gäller för innehav av kvalificerade andelar i 57 kap. inkomstskattelagen (1999:1229), IL.

Genom bestämmelsen utvidgas begreppet "verksam i betydande omfattning". Givet att bestämmelserna i 57 kap. IL är förhållandevis många och komplicerade framstår det som angeläget att i denna reform undvika att nya definitions- och avgränsningsfrågor uppkommer (se vidare under avsnitt 3.2 nedan).

Bestämmelsen framstår alltså som principiellt riktig. Dock noteras att utformningen med en mer långtgående kvalifikation, frikopplad från delägarens aktivitet i fåmansföretaget, medför att andelar kan komma att vara kvalificerade långt efter att ägaren till andelarna upphört att vara verksam, vilket reducerar behovet av karensregler, se mer nedan.

Vidare har SVCA ett par synpunkter på den närmare utformningen.

Redaktionellt

I 37 § första stycket 2 anges att rätten till vinst ... "överstiger företagets andel av utfäst kapital till fonden". I och med att bestämmelsen även ska träffa ägande i flera led finns en risk att syftningen här inte blir tydlig. Ett företag med endast ett indirekt ägande har i regel inte utfäst något kapital alls i fonden. För att undvika oklarheter bör övervägas att förtydliga bestämmelsen i detta avseende.

I andra stycket upprepas i stort sett hela det första stycket. Detta sker i syfte att även träffa direkt ägande i en investeringsfond, eftersom det första stycket endast träffar indirekt ägande. Ambitionen är bra, dockskulle det kunna uttryckas enklare genom en mindre språklig justering i första stycket.

Mot denna bakgrund föreslås följande mindre redaktionella justering av 37 § 1-2:

En andelsägare anses vara verksam i betydande omfattning i ett företag om

1. företaget *utgör* en sådan fond som avses i 1 kap. 2 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder *eller* företaget direkt eller indirekt har rätt till del av vinst i eller avseende en sådan fond,
2. rätten till vinst mer än obetydligt överstiger företagets *direkta eller indirekta andel* av utfäst kapital till fonden,
3. ...

Om denna justering görs torde hela andra stycket i förslaget kunna tas bort.

I bestämmelsen används ett kvantifierande uttryck – "mer än obetydligt". Det är ett uttryck som inom inkomstskatterätten används för att markera en storhet om ca 20-25 procent (se Robert Pålsson i Skattenytt 1999 s. 614 och Skattenytt 2018 s. 160). Det nu liggande förslaget utgår möjligen från att begreppet ska förstås annorlunda här ("några få procentenheter"). I syfte att undvika oklarheter i den framtida rättstillämpningen vore det bra om begreppets närmare innebörd klargjordes i det fortsatta lagstiftningsarbetet. Mot

bakgrund av de skäl som utredaren för fram för att alls ha ett kvantifierande uttryck – vilka i sin tur bottnar i den grundläggande ambitionen att endast träffa avkastning med verklig asymmetri i investeringsvillkoren – vore det ändamålsenligt att här ge begreppet en tolkning som motsvarar hur uttrycket annars tillämpas i inkomstskattelagen (dvs. ca 20-25 procent).

Undantag från bestämmelserna i 57 kap. IL

Allmänt

Direktivet till utredaren var att åstadkomma en beskattning som "motsvarar" den som följer enligt bestämmelserna i 57 kap. IL. Trots detta direktiv har utredaren nu genom förslagets 38-40 §§ föreslagit ett antal väsentliga avvikelser från denna ordning med förlängd karenstid, höjda takbelopp m.m. Den föreslagna ordningen innebär att det inom 57 kap. IL kommer att finnas parallella regelsystem som riskerar att kollidera med varandra. Det är t.ex. inte ovanligt att entreprenörer som bedriver riskkapitalverksamhet också investerar i, driver och äger andra företag som omfattas av 57 kap. IL. Att företag som har rätt till särskilda vinstandelar behandlas enligt ett separat regelsystem riskerar att skapa tolknings- och tillämpningssvårigheter. Detta särskilt i situationer när sådana bolag används för att finansiera och driva bolag som omfattas av de vanliga reglerna i 57 kap IL. Denna fråga om kapitalförsörjning, framför allt till svenska start-ups och tillväxtbolag, redogörs inte i utredningens konsekvensanalys.

På detta sätt riskerar undantagen att göra regelverket ytterligare komplicerat genom att nya rättsliga osäkerheter skapas, vilka i sin tur kan leda till ett ökat antal framtida skatteprocesser. Konsekvenserna av detta är inte belysta och mot denna bakgrund **avstyrker** SVCA att de beskrivna avvikelserna från 57 kap. IL genomförs.

Det är värt att erinra om varför direktivet just anvisade en beskattning som "motsvarar" den som följer enligt bestämmelserna i 57 kap. IL. Redan idag gäller nämligen (enligt Skatteverkets uppskattningar, se promemorian s. 31) att ungefär 80 procent av berörda individer redan deklarerar och beskattas enligt dessa regler. Det har därför inte funnits någon ambition att i grunden ändra gällande ordning utan tvärtom handlar reformen om att säkerställa att denna tillämpning ska gälla även för de resterande 20 procenten.

Om man genomför utredarens undantag – vilka alla innebär skattehöjningar jämfört med dagsläget – skulle alltså ca 80 procent få en höjd beskattning. Detta utan att det redovisas några skäl för att en sådan bred och riktad skattehöjning skulle vara motiverad eller vilka konsekvenser det skulle få för svensk kapitalförsörjning.

Dessutom är bestämmelserna i 57 kap. IL parallellt med denna utredning föremål för en översyn som syftar till att förenkla reglerna (SOU 2024:36). Utredningen bygger på insikten att det är viktigt med enkla, enhetliga och överskådliga regler eftersom det bidrar till att skattesystemet uppfattas som rättvist, rimligt och förutsägbart. Införandet av särlösningar för olika situationer skapar i stället ett svårare och spretigare regelverk med en fortsatt processrisk som följd.

Till saken hör att den föreslagna lagstiftningstekniken innebär att kvalificeringen enligt förslaget kommer att få företräde framför de generella bestämmelserna om kvalificerade andelar i 4 § (s. 40 ff.). En enskild som äger andelar i företag som är kvalificerade enligt de generella bestämmelserna och andelar i företag som är kvalificerade enligt detta förslag kommer därmed att behöva beakta två parallella uppsättningar regler. Till följd av principer om s.k. kapitalsmitta torde det inte vara ovanligt att sådana två företag även anses bedriva samma eller likartad verksamhet. Därmed riskerar de undantag som endast är avsedda för andelar som är kvalificerade enligt 37 § även att få betydelse för andelar som är kvalificerade enligt de generella reglerna. Om så är fallet är den nyss beskrivna skattehöjningen betydligt

högre än vad som nu beskrivits. Således kan andelar som idag är kvalificerade enligt de generella regler efter denna lagändring komma att omfattas av en mycket längre karenstid än vad som idag gäller, samt ett betydligt högre takbelopp för vad som ska beskattas i inkomstslaget tjänst. En sådan sammanblandning är givetvis inte önskvärd.

Genom att införa avvikelser från gällande beskattningsregler i 57 kap. IL kommer det således uppstå en spänning mellan andelar som är kvalificerade enligt de generella reglerna och andelar som är kvalificerade på grund av den nya 37 §. De skattskyldiga behöver därmed inte bara ha insikt om att deras andelar kan vara kvalificerade, utan dessutom också på vilken grund kvalificeringen gäller. En sådan ordning torde skapa merarbete för såväl skattskyldiga som för Skatteverket och framstår som oförenlig med ändamålet bakom regleringen. SVCA förordar att undantag och särbestämmelser undviks i syfte att begränsa risken för nya definitions- och gränsdragningsfrågor. En viktig drivkraft bakom det nu aktuella förslaget är att så långt möjligt begränsa uppkomsten av nya skatteprocesser, men med dessa avvikelser riskeras dessvärre att nya gränsdragningsfrågor uppkommer och nya processer initieras.

Nedan kommenteras var och en av dessa avvikelser mer i detalj.

7.2 Utomståenderegeln ska inte vara tillämplig – 38 § 1

Utredaren föreslår att utomståenderegeln uttryckligen ska skrivas bort i situationer där kvalifikation gäller enligt 37 §. Eftersom en motsvarande ordning redan torde gälla enligt rättspraxis framstår en sådan bestämmelse som överflödig (se t.ex. HFD 2021 ref. 40). På samma sätt som kommittén i SOU 2024:36 varit försiktig med att kodifiera rättspraxis bör även detta lagstiftningsarbete iakttäta försiktighet med att i lag reglera principer som redan beaktas i rättspraxis. Sådan kodifiering kan i sin tur orsaka nya frågor som behöver lösas genom ny praxis vilket medför resurskrävande arbete hos SKV och ytterligare domstolsprocesser varför SVCA **avstyrker** förslaget.

7.3 Särskilda karensregler ska gälla – 38 § 2

SVCA ifrågasätter argumenten för en extra lång karensregel. Den valda definitionen, medför en mer långtgående kvalifikation, frikopplad från delägarrens aktivitet i fåmansföretaget. Andelar kan komma att vara kvalificerade långt efter att ägaren till andelarna upphört att vara verksam och karens skulle börja löpa först vid den tidpunkt då företagets rätt till särskild vinstandel upphör. Den faktiska kvalifikationstiden torde därmed i de allra flesta fall bli i det närmaste evig, med uppenbara risker för inlåsningskonsekvenser som följd.

Anta att en person som är verksam i en riskkapitalfond förvärvar andelar i ett företag där andelarna ger rätt till avkastning som grundas på tilldelning av en särskild vinstandel. Sådana förvärv sker regelmässigt tidigt i en fonds livscykel och långt innan eventuell särskild vinstandel uppkommit. Anta således vidare att förvärvet av aktien sker år 1, den enskilde avslutar sin anställning år 4 och den särskilda vinstandelen betalas ut till den enskilde eller dennes helägda aktiebolag genom utdelning år 13. Vid tidpunkten för aktieutdelningen är andelen alltså kvalificerad. Det är först när "rätten till särskild vinstandel" upphör som karenstiden börjar löpa (som SVCA tolkar förslaget). Med förslaget skulle således kvalifikationen upphöra tidigast år 23, dvs. ca 19 år efter det att den enskilde lämnat sin anställning. Det är en ordning som högst markant avviker från vad som annars gäller i fråga om kvalificerade andelar. Som illustration över detta kan påpekas att utredningen Förenkla och förbättra föreslagit att den allmänna karenstiden ska bestämmas till fyra år.

Till saken hör att andelarna med den valda modellen blir kvalificerade oavsett om någon särskild vinstandel över huvud taget uppkommit i fonden. Det är rätten till vinstandel enligt fondavtalet som styr – inte huruvida någon särskild vinstandel alls uppkommer. I sådana situationer kan det principiellt ifrågasättas huruvida andelarna ens ska vara kvalificerade i utgångsläget. Även detta talar för att det finns anledning att inte här besluta om extra långa karenstider.

Vidare framstår det inte som riktigt att koppla karensen till rätten till inkomst. Även det är en avvikelse från vad som allmänt gäller, eftersom karenstid annars typiskt sett kopplar till den enskildes verksamhet.

I syfte att åstadkomma en symmetri med vad som annars gäller på området för beskattning av fåmansföretag föreslås att bestämmelsen i 38 § 2 tas bort, och ersätts med följande tillägg i 37 §:

En andelsägare anses vara verksam i betydande omfattning i ett företag om

1. ...
2. ...
3. andelsägarens möjlighet att få sådana inkomster som avses i 2 har samband med dennes eller närståendes anställning, uppdrag eller annat arbete, och
4. *sådan anställning, uppdrag eller annat arbete som avses i 3 har förelegat under beskattningsåret eller något av de fyra föregående beskattningsåren.*

På detta sätt skulle en karensregel som bättre svarar mot vad som allmänt gäller enligt fåmansföretagsbeskattningen åstadkommas. Och därmed skulle ovan nämnda risker om oklarheter till följd av kapitalsmitta kunna minimeras.

Vid utformningen av denna alternativa karensbestämmelse bör beaktas att ett förvärv av en andel kan ske långt innan eventuell vinstandel uppkommit och betalas ut. Det blir därmed viktigt att för det första peka på att den enskildes förvärv av rättigheten ska vara kopplad till anställning, uppdrag eller annat arbete. Samtidigt gäller att rättigheten kan existera långt efter det att anställningen, uppdraget eller arbetet upphörde. Och det är just den tidpunkten som är aktuell att titta på vid bedömningen av starttidpunkt för karensberäkningen. Förslaget ovan har utgått från dessa överväganden. SVCA uppfattar att detta enklast uttrycks genom att lägga till en punkt (4) till definitionen.

7.3 Särskilda karensregler ska gälla – 38 § 3

Om utredarens förslag i 38 § 1 och 2 införs behövs även den tredje punkten i paragrafen med en särskild bestämmelse för noterade företag. Men om SVCA:s förslag ovan godtas kan även denna bestämmelse mönstras ut.

7.4 Löneunderlag i dotterföretag ska begränsas – 39 §

SVCA noterar att utredningen föreslår en särreglering i 39 § vad gäller löneunderlag. En liknande bestämmelse föreslås även i Förenkla och förbättra! (SOU 2024:36), vilken SVCA har **avstyrkt** i remissvar över den utredningen. SVCA hänvisar i denna del till detta remissvar.

7.6 Finansiering 40 §

Utredaren bedömer att förslaget kommer medföra en varaktig minskad skatteintäkt om 300 MSEK för det allmänna. För det fall förslaget behöver finansiera sig själv föreslår utredaren i 40 § att det s.k. takbeloppet ska höjas till 150 inkomstbasbelopp (IBB), från nu gällande 90 IBB för utdelningar och 100 IBB för kapitalvinster. Dessa föreslås gälla på årsbasis på samma sätt som nu gäller för utdelningar.

SVCA avstyrker denna undantagsbestämmelse av flera skäl. Detta är en särskilt tydlig illustration på en betydande skattehöjning som i första läget skulle drabba de ca 80 procent av individer i riskkapitalbranschen som tillämpar bestämmelserna i 57 kap. IL redan idag. Det finns inte något i vare sig utredningsdirektiven eller i utredarens analys som motiverar varför en sådan skattehöjning skulle vara lämplig.

Vidare – och som påpekats ovan – torde den valda lagstiftningstekniken medföra en risk att kvalifikation enligt 37 § smittar andelar som idag är kvalificerade på annan grund. Därmed finns en stor risk att det höjda skatteuttaget träffar ett stort antal företag som inte har någon rätt till en särskild vinstandel.

Här ska också framhållas att den jämförelse som utredaren gör beträffande skatteregimer i andra länder illustrerar att en beskattning av nu övervägd nivå – dvs. med 150 IBB i tjänst – skulle placera Sverige som det land som beskattar nu aktuella inkomster näst högst, bara överträffat av Danmark. Att höja skatten för riskkapitalverksamhet i Sverige kommer ofrånkomligen medföra att den svenska konkurrenskraften försämras.

SVCA har låtit göra beräkningar, se bilaga, baserat på kunskap och data från *European Data Cooperative* avseende riskkapitalsektorn, och med beaktande av Finansdepartementets kalkylmodell, som visar att utredningsförslaget är överfinansierat. SVCA bedömer att förslaget i kapitel 7.4, om att löneunderlag i dotterföretag ska begränsas, innebär att förslaget är offentligfinansiellt neutralt även utan höjda takbelopp från 90 till 150 IBB. Med ett högre takbelopp överfinansieras förslaget.

SVCA kan också konstatera att konsekvensanalysen utgått från beloppet 70 miljarder kronor som är investeringar i svenska bolag under åren 2021–2023. Dessa görs dock av både svenska investerare och utländska investerare som saknar verksamhet i Sverige. 60 miljarder är investeringar från svenska aktörer i både svenska och utländska portföljbolag under perioden 2021–2023. Det är alltså denna siffra som är mest korrekt för denna analys, givet att den omfattar aktörer med hemvist i Sverige. Dock var denna period långt ifrån representativ vad avser riskkapitalinvesteringar. Under åren 2021–2023 uppgick riskkapitalinvesteringarna till i genomsnitt 1,1 procent av BNP, med en toppnotering år 2021 på 1,5 procent. Genomsnittet för hela perioden 2007–2023 är dock betydligt mer blygsamma 0,7 procent av BNP. Det går inte heller att identifiera någon tydlig trendmässig ökning av investeringarna under den aktuella perioden.

I ljuset av vad som anförs ovan finns det skäl att ifrågasätta rimligheten i antagandet att riskkapitalinvesteringarna vid det tänkta ikraftträdandet av utredningens förslag skulle uppgå till 70 miljarder kronor. En mer rimlig ansats, som dessutom harmonierar bättre med antagandet om oförändrat beteende, vore att utgå från att riskkapitalinvesteringarna på lång sikt utgör en mer fix andel av BNP, med kortsiktiga och i huvudsak konjunkturberoende avvikelser från denna nivå. Det skulle, givet aktuella prognoser över BNP-tillväxt och inflation, vid det föreslagna ikraftträdandet motsvara cirka 50 miljarder kronor, uttryckt i 2026 års priser.

Ett annat antagande i utredningens offentligfinansiella kalkyl är riskkapitalinvesteringarnas räntabilitet, uttryckt i termer av *Multiple of Invested Capital*, MOIC. Denna antas genomgående uppgå till 2,5.

Det gängse måttet för att beskriva riskkapitalfonders avkastning är inte MOIC utan internräntan (*Internal Rate of Return*, IRR). Den senare tar även hänsyn till övriga komponenter i investeringens kassaflöde, inte minst det årliga förvaltningsarvodet. Givet utredningens antaganden om ett förvaltningsarvode på 2 procent och en innehavstid om 5 år kan vi dock översätta MOIC till motsvarande värde på internräntan.

SVCA noterar här att utredningens räntabilitetsantagande ($MOIC=2,5$) motsvarar en internränta på nära 18 procent. I en aktuell rapport från systerorganisationen i Bryssel *Invest Europe* görs en grundlig genomgång av historisk räntabilitet för olika typer av riskkapitalfonder - i såväl Europa, USA som övriga världen.¹ En historisk genomsnittlig IRR enligt *Invest Europe*s sammanställning ligger mellan 11,5 och 15,0 procent, beroende på typ av fond. Utgår man från hur de svenska riskkapitalinvesteringarna historiskt fördelat sig mellan dessa tre typer av fonder hamnar man på ett viktat genomsnitt om 14,5 procent, det vill säga relativt långt under utredningens antagande om en internränta på närmare 18 procent.

Sammanfattningsvis visar ovanstående resonemang att utredningens offentligfinansiella beräkningar vilar på tveksamma antaganden kring såväl årlig investeringsvolym som räntabilitet, vilket leder till en överskattning av finansieringsbehovet.

Detta stärker således ytterligare bilden av ett utredningsförslag som med hög sannolikhet är överfinansierat. Det finns således all anledning att ifrågasätta behovet av tillkommande finansiering.

I utredarens beräkningar antas vidare att 10 procent av personerna beskattas för nu aktuella inkomster som kapitalinkomster på okvalificerade andelar, 80 procent av personer som kapitalinkomster på kvalificerade andelar, och 10 procent i inkomstslaget tjänst (s. 58). Det antas således att beskattning av de 10 procenten i inkomstslaget tjänst är en utgångspunkt som kommer att gälla även framdeles om förslaget inte genomförs. En sådan tanke är dock fel av flera skäl.

De situationer där enskilda beskattas i inkomstslaget tjänst är – som SVCA förstår saken – nästan uteslutande ett resultat av en omprövning på initiativ av Skatteverket. Sådana omprövningar har hittills överklagats och blivit föremål för domstolsprövningar. I de fall där Skatteverket vunnit processerna har de enskilda riskkapitalfonderna strukturerats om för att undvika motsvarande beskattning i framtiden. Och i de mer nya situationer där enskilda har överklagat har förvaltningsrätten hittills upphävt Skatteverkets beslut såsom felaktiga.

Oavsett den slutliga utgången av de mer nyligen initierade skatteprocesserna gäller att det inte finns någon riskkapitalfond som kommer fortsätta verka i en struktur under förutsättningarna att Skatteverket idag kan beskatta utdelningar och kapitalvinster i inkomstslaget tjänst. Därmed kan man inte heller utgå från det i beräkningen av ett finansieringsbehov.

Swedish Private Equity & Venture Capital Association

Isabella de Feudis, VD

¹ Invest Europe, *The Performance of European Private Equity*, Benchmark Report 2023, juni 2024.